

Pályázó: Hamberger Sarolta
16 éves
Iskola: Lehel Vezér Gimnázium
Jászberény
Szentháromság tér 1.
5100
Osztály: 10.C
Tel.:0657/403040

Mellékhatások Örkény István nyomán...

Az utolsó vonat

Csikorgó hidegben nagyon szedte a lábát. Ügyetlenül botorkált a sínek között, közben azt figyelte, hogy rá ne lépjen a csúszós sínre. Agyának rejtett zugaiban elevenen élt a fájdalom és a megszégyenülés vegyes érzése, amikor évekkal ezelőtt lefejelte a síneket. Sínek közé nézett, és már látta a vonat barátságos piros szeméit. De lehet, hogy sárga volt. Nem inkább piros. Kivel vitatkozom?

A fák fázósan felsóhajtottak mellette, és aggódva figyelték távolodó lépteit. Látta a közeledő vonatot, a kihalt állomást, mégsem csökkent a távolság. A hó láthatatlan ereje mintha lefelé húzta volna.

El kell érnem, el kell érnem - motyogta félhangosan, de azért hátrafordult, hallja-e valaki, hogy magában beszél.

Végre odaért. Magányosan, csendesen állt a vonat, de a közelében senki sem volt. A hótól gondosan megtisztogatta a lábát és egy kicsit tétovázva felszállt.

A levegő benn is fagyos volt. Olyan érzése volt, mintha egy kísértet vonat lett volna.

Én csak hazamegyek. Engem nem visznek. Én nem parancsra cselekszem.

- Hááááát persze. - suttogta egy hang az egyik kupéban.

A vagon talaján vékony hóréteg csillogott. Belül az ablakok üvegét vastagon hó borította

Honnan jöhetett ez a vonat? És mi ez a hang?

Ahogy elgondolkozott a lehetőségeken, éles kiáltás hasított a levegőbe. Óvatosan lehúzta az ablakot. Észrevette, hogy jobb kezével idegesen dobog az üvegen.

- Tessenek leszállni! - hallotta az ellenkezést nem tűrő hangokat.

Látta, hogy a vonat első kupéjából egymásután szállnak le az emberek. eltűnődött. Hirtelen egy hangra lett figyelmes a háta mögül.

- A katonákat nem szállítják le.

- Ki az? - kérdezte egy kicsit megrettenve.

- Itt vagyok. Nem lát?

És tényleg, most vette csak észre a hang tulajdonosát. Nem is értette, hogy nem vette észre a feltűnő piros kabátjában. Fázósan a sarokban gubbasztott.

Meglepetésében most tudott csak reagálni a hallottakra.

- Nem vagyok katona.

- Nem baj, ha akar, el tud bújni. - felelte a kis hang gazdája.

- Miért kellene nekem elbújni?

- Mindegy. Váradon úgyis átfésülik újra a vonatot.

- Hogy hívják?- kérdezte a fiú.

- KATICÁNAK.

- Hová utazik?

- Még nem tudom. Elvesztettem a családom, senkim sincsen.

- Segíthetek valamiben? Megkérdezhetem, mennyi idős?

- 1962-ben születtem.

- Igen? Barátai, ismerősei hol vannak?

- Télen mindig elvesztem őket. Nem tud segíteni.

- Engem ISTVÁNNAK hívnak. Hol lakik?

De már meg is bánta az ifjú a kérdést, mert a leány nagyon elpirult.

- Mindig máshol.

Kínos csend következett, amit a tolóajtó csikorgó, éles hangja tört meg.

- Jegyeket kérem kezelésre!

Egy kis kutakodás után István fázósan nyújtotta át a jegyét.

Hirtelen olyan fülsértő kiabálás csapta meg a fülét, hogy majdnem leesett az ülésről. A kalauz szeme rángatózott, és nem lehetett tudni, merre néz.

- Csak nem azt akarja mondani, hogy maga is itt szállt fel?

- De igen. Miért?

- Mert itt igazából meg sem állt a vonat. Csak meghibásodás miatt vesztegelt. Ha meg megbüntetem magát, még maga van megsértődve. István úgy látta jónak, hogy nem vitatkozik. A leány nagyon - nagyon picikére húzta össze magát a félelemtől. Az ellenőr elment.

- Megúsztam.

Néma csendben utaztak tovább. A hófehér fák versenyt futottak a vonattal. Természetesen, mindig a vonat győzött. Nem volt ideje megvigasztalni a veszteseket.

Hirtelen fékezett a vonat.

- Gyere velem! Segítek megtalálni a szüleidet. - mondta a fiú.

- Nem. Jobb, ha itt maradok. Itt nagyobb biztonságban vagyok - felelte kis vékony hangján.

Az ifjú, ahogy leszállt, még egyszer hátranézett. A KATICA fázósan húzta össze szárnyait, és eltűnt a kupé rejtett zugában.